

Dobrovolní mučedníci, náboženští fanatikové.

Odporní jsou všichni lidé, kteří si dobrovolně přivozují bolesti a ukládají odříkání, aby se tím stali Bohu milými! Nikdo z nich nedojde nikdy do království Božího!

Místo, aby se vděční za své bytí radovali z krásného stvoření, trápí a mučí nejrouhavějším způsobem své, dříve zdravé tělo, nebo mu škodí odvážným ukládáním nejružnější újmy a odříkání jen proto ... aby tím **před lidmi** platili za veliké. Nebo činí tak k vlastnímu ukojení a k vlastnímu povýšení v představě, že činí něco zcela zvláštního.

To všechno jest jen zlý a odporný výrůstek veliké domýšlivosti nejnižšího druhu! Jest to žádost bezpodmínečně se nějak uplatnit, za každou cenu! Téměř vždy jedná se při tom o osoby, které jsou o sobě přesvědčeny, že nějakým jiným způsobem by se nikdy nemohli uplatnit, které jsou tedy přesvědčeny a cítí, že jsou neschopny, aby vykonaly něco velikého a tím pronikly kupředu. Jsou přesvědčeny o vlastní malosti.

Klamajíce samy sebe považují přesvědčení o své malosti za pokoru. To však není pokora, neboť svou žádostí, aby byli nápadnými, to dokazují. Jen sebeláska a ješitnost žene je k tak odporným věcem. Nejsou to zbožní nebo pokorní sluhové Boží a nesmí býti považováni za svaté, nýbrž jen za svévolné hříšníky! Za takové, kteří za své hříchy očekávají ještě obdiv a za svou lenost

odměnu!

I když mnozí z nich nechtějí si uvědomiti tyto veliké hříchy, poněvadž k vlastnímu „povznesení“ nepřipustí, aby byly za hříchy považovány, nemění to nic na skutečnosti, která ve svém účinku zůstává vždy jen takovou, jakou **skutečně** jest, ne však takovou, jak by člověk sobě i jiným rád namluvil, aby tomu věřili.

Tito lidé jsou před Bohem jen **hříšníky**, poněvadž ve svévolném nebo domýšlivém vypínání protiví se prázakonům stvoření, ježto svěřená jim těla neživí a neošetřují tak, jak jest nutno, aby se v nich rozvinula síla, jež by byla schopna vytvořiti na zemi silnou půdu pro ducha, zdravý a silný nástroj ku vnímání i k obraně, který by současně sloužil duchu jako mocný štít a meč.

Jest to pouze důsledek choroby mozku, když se tito lidé chtějí bouřit proti přírodním zákonům, aby se tím stali nápadnými a dostali se do popředí. Zdravý člověk nebude si nikdy namlouvati, že by mohl Božskou vůli v zákonech stvoření beze škody pro sebe odchýliti třeba jen o vlásek nebo ji zlepšiti.

Jak bláhově a dětinsky rozmarně, nebo jak směšně se to jeví, když člověk uzavře se na celý svůj život do dutého stromu, nebo nechá zmrzačit nějaký úd svého těla, či sám sebe bičuje nebo pošpiňuje!

Člověk může se namáhati jak chce, aby našel pro to důvod, který by mu poskytoval oprávnění k takovému jednání, nebo mu dával aspoň nějaký smysl. Vždy však to jest a zůstane zločinem proti svěřenému tělu a tím i zločinem proti Božské vůli!

K těmto lidem patří také nesčetní mučedníci ješitnosti a módy!

Nevěnujte již takovým lidem žádné pozornosti! Uvidíte, jak rychle se změní a jak malou hloubku mělo jejich přesvědčení.

Fanatik jde ve své tvrdošijnosti ku zkáze! Není hoden, aby se pro něho truchlilo, neboť takový lidský duch nikdy neprokázal nějakých **hodnot**.

A tak jako se tisíce lidí těžce prohřešuje těmito způsoby na svých pozemských tělech a tím se rouhavě obrací proti vůli Boží, právě tak jsou tisícerá provinění na duši!

Veliké jsou řady těch, kteří trvale žijí pod tlakem, který si vytvořili sami, že jsou ti nejodstrčenější ve světě. Že jsou zbaveni štěstí a zanedbávání svými spolubližními a mnoho jiného. Při tom úplně neoprávněně však právě oni kladou bezmezné nároky na své spolubližní, plni závisti působí rozkladně na své okolí a uvalují tím na sebe jednu vinu za druhou, jako těžké břímě. Oni tvoří havěť, která musí býti v soudu zašlapána, aby tak konečně mohl nastati mezi lidmi nezkalený mír, radost a štěstí.

Avšak oni mučí rozmary nejen své spolubližní, nýbrž zraňují při tom **vlastní** duševní tělo tak, jako náboženští fanatikové škodí svému hrubohmotnému tělu. Tím se **zvlášť** provinují proti Božským zákonům, poněvadž bezohledně zraňují obaly svěřené a nutné pro jejich ducha, takže duch jich pak nemůže již používat ve svěžím zdraví a plné síle. Daleko zasahují důsledky činů takových hanobitelů svých pozemských nebo duševních těl! Brání duchu a škodí mu v jeho neodkladném nutném vývoji, a mohou vésti dokonce ku věčnému rozkladu,

k zatracení. A ještě ti všichni, až se budou řítit dolů, budou se domnívat, že trpí tím bezpráví!

V základě jsou to však jen opovržení hodní tvorové, kteří nejsou hodni, aby se směli radovati!

Nedbejte jich proto a vyhýbejte se jim, neboť nezaslouží ani jednoho dobrého slova!